

Petter Sundkvist

Sorl

Roman

Lindskog Förlag

Polisen ser förvånad ut när han kliver in i baren. På ett sätt passar bardisken honom. Den är formad som ett frågetecken: en trekvartscirkel från vilken en rak del möblerad med barstolar skjuter ut. Runt trekvartscirkeln kantas bardisken av en ofullständig ring av fåtöljer. Här är golvet upphöjt två trappsteg, och polisen tar dem i ett kliv. Han följer bardiskens krökning och slår sig ner i en fåtölj. Tenniströjan hakar i ryggstödet, och kragen dras upp längs hans korta hals.

»Här kommer snuten«, säger logistikern och skjuter fram ansiktet mot honom. Luggen faller ner över pannan. Hon är klädd i en väst beströdd med fickor. Vänsterhanden leker med ett av ficklocken, knäpper och knäpper upp gång efter annan.

Mellan polisen och logistikern sitter glassmaskinsäljaren. Bakom solglasögonen ger han sitt bifall till polisens entré. Han säger ingenting, utan höjer istället ölglaset. Innanför bardisken står bartendern. Hans skjorta är svart, instoppad i svarta byxor åtsnörpta av en svart livrem. Över skjortan bär han en karmosinröd väst med guldbrodyr. Västen sitter som en hylsa runt kroppen. Hans axlar är smala, huvudet toppigt, och håret blänker av olja under den stora takkronan. Polisen mumlar genom mustaschen och tar fram sin

Lindskog & Ull Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2023

© Petter Sundkvist 2023
Omslag: Lennart Lindskog
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Lettland 2023

ISBN 978-91-89296-02-2

mobiltelefon. Han betraktar skärmen och för den sedan till örat. Det går ett tiotal sekunder innan han lägger ner mobiltelefonen på bardiskens svarta marmor. Bredvid står två öppnade champagneflaskor. De är immiga och välfyllda.

»Vad händer med de där?« säger logistikern. »Prinsen har betalat. Vi kan väl få oss varsitt glas?«

Mekaniskt ställer bartendern tre flöjter framför henne.

»Inte för mig, tack«, säger glassmaskinsäljaren.

»Hur kan man säga nej till skumpa?«

Glassmaskinsäljarens röst smyger ner i pianissimo: »Det ger mig ... gaser.«

Logistikern skakar på huvudet och smackar i takt med skakningarna. Hon fyller två av glasen och spiller ymnigt. Polisen lyfter åter mobiltelefonen till örat. Några sekunder förflyter. Han lägger telefonen framför sig och stöter fram några spanska svordomar. Logistikern skickar honom en flöjt. Tveksamt tar han upp den och smakar.

»Du kan nog också ta dig ett glas«, säger logistikern till bartendern. »Det har du förtjänat.«

Bartenderns panna blir lika blank som hans hår.

»Kom igen! Prinsen bjuder ju.« Logistikern håller upp champagne i den tomma flöjten och skjuter fram den mot bartendern.

Bartendern kniper ihop munnen och skakar på huvudet. Samtidigt reser sig polisen. Kragen släpper

sitt grepp om halsen, och tenniströjan hasar tillbaka ner över den vida kroppen. Han stiger ner från upphöjningen, vankar ut i lokalen och kryssar mellan de många borden och de enstaka bastanta pelarna. Stegen släpar, axlarna är skjutna framåt och ryggen krökt. Skarpa skott av ljus perforerar taket och turas om att trumma mot hans buskiga ögonbryn. Mobiltelefonen håller han tryckt mot örat.

Glassmaskinsäljaren stramar upp sig. »Kan jag få en öl till?«

Bartendern står med sidan mot honom. Hans blick är någonstans i fjärran.

»Ursäkta, kan jag ...« Glassmaskinsäljaren höjer ett finger, men bartendern förblir helt frånvarande. »Alltså, jag ...« Fingret landar på hakan.

Logistikern iakttar glassmaskinsäljaren lika intensivt som denne iakttar bartendern. »Jag måste fråga en sak: Vad har hänt med ditt öga?«

Glassmaskinsäljarens fingertoppar kryper in bakom pilotbågarna. Han är tankfull eller kanske bara disträ. »Jag stötte på en otrevlig man i fredags.« Han vrider på överkroppen. Den korta kavajen får honom att se plågad ut. »Jag var i den andra baren. Där sa jag hej till en man jag inte sett tidigare. Han var ganska ohövlig och sa hej men inget mer. Sedan gick han. Så jag sökte upp honom där han satt med sitt sällskap och sa att jag tyckte att han var oförsämd.«

Logistikern ler.

»Och då sa han att han inte ville ha något med mig att göra. Så sa han, ganska precist. Då sa jag att jag tyckte att han var rent ut sagt otrevlig. Och jag undrade vilken rätt han hade att uttrycka sig så.«

Logistikern nickar.

»Och då sa han något osammanhängande om Namibia, och jag sa att jag tyckte det lät som en bortförklaring. Och då klippte han till.«

Ett väsande skratt hörs från logistikerns mungipor. »Ursäkta. Jag vet inte vad som tar åt mig. Det bara påminner mig om något roligt.« Hon lyfter på luggen och tar sig för pannan. »Vad hemskt mannen betedde sig.«

»Minst sagt. Om jag varit beredd, då hade det blivit ett helt annat utfall.«

Logistikern instämmer, men hennes stöd lämnar glassmaskinsäljaren oberörd. Han riktar sina solglasögon mot de tomma borden ute i rummet. Omgivningen måste tyckas honom mörk och fientlig. Utan att ta adjö reser han sig och går.

Polisen följer väggen med inbyggda soffor och hylor. Ögonen flackar, som om de vill se ut genom fönster som inte finns. Sedan landar blicken på mobiltelefonen. När han når upphöjningen runt bardisken slår foten i sättsteget. Armarna flaxar framåt innan han återfår balansen. En ny serie svordomar prasslar genom mustaschen. Han sätter sig, tar upp mobiltelefonen till örat, väntar en stund och släpper den sedan. Det krasar.

Logistikern plirar mot honom. »Gick den sönder?«

»Krossad.« Polisens röst är ljus och lätt raspig.

»Du kan säkert lämna in den i receptionen. De hjälper till med allt möjligt.«

»Stämmer det? Kan man få hjälp?«

Med en viss fördröjning svarar bartendern: »Det vet jag inte.«

Polisen sträcker på sig. Mustaschen står rakt ut åt sidorna.

»Jag kanske kan pigga upp dig med en historia?« säger logistikern. »Det var så sent som förra året. Jag jobbade i Sydsudan då.« Hon verkar notera rörelsen i polisens mustasch. »En kväll gick jag på krogen med min kompis Mabrouk. Det var hans födelsedag. Han beställde pizza och jag en kycklingrätt. Pizzan kom efter fyrtio minuter. Själv fick jag vänta och vänta. Jag frågade servitrisen när maten skulle komma. »Den är på gång«, svarade hon. Sedan drog hon som en skällad vallaby. Vi rökte lite, drack lite. Jag drack öl, lokal öl, nilöl.«

»Var den god?« Polisens röst går upp i falsett.

»Som all annan öl,« säger logistikern med en axelryckning, »gott när man är törstig. Men nu var jag ju inte så törstig, utan istället jävligt hungrig. Mabrouk åt långsamt, det såg jag, som om han ville vara artig. Jag sa åt honom att lägga av med det tramset. Servitrisen kom förbi igen. »Var är kycklingen?« frågade jag. »Jag ska säga till kocken«, svarade hon och pep iväg.«

Logistikern vevar med armarna, som om hon springer i fåtöljen.

»Väldigt levande«, småskrattar polisen. »Jag är där.«

»Vi snackade lite till, Mabrouk och jag. Han malde på om sin familj, ett dystert gäng som han paketerat i Kampala. Tredje gången servitrisen kom förbi frågade jag vad kocken sa. Hon tvekade, rädd för att svara. Sedan sa hon att han hälsade att det skulle dröja ytterligare ett par timmar.«

»Ett par timmar?« Polisens skratt accelererar i ljusa stötar.

»Ett par timmar! Det var vad hon sa. Kycklingen var importerad. Det fanns ingen kyckling i hela jävla Sydsudan. Den hade varit fryst och höll på att tina. Jag frågade varför hon inte hade sagt något när jag beställde. Hon svarade inte, visste nog inte vad hon skulle säga. Jag sa att jag skulle betala för kycklingen, men att jag ville ha mat direkt och bad om en pizza. Hon sa att den var slut, att Mabrouk fått den sista. Den jäveln såg road ut och slog ut med armarna. Jag fick ta notan och gå och lägga mig hungrig.«

Polisen lägger ena handen över magen och slår den andra i bardisken. Hans skratt rullar ut i rummet. När det tystnat lutar han sig tillbaka.

Logistikerns leende ser nästan äkta ut. »Vill du inte ha dig en drink?«

»Jo.« Polisen tycks överrumplad.

»Då får du det. Drinklistan?«

Bartenderns röst är ihålig och orden långa. »Har ni inte fått nog? Räcker det inte nu?«

Logistikern höjer ögonbrynen, lyfter hela huvudet och blinkar som en nyvaken.

»Inga mer drinkar.« Bartenderns torra ton stänger varje möjlighet till fortsatt diskussion.

Logistikern svär till, men polisen reser sig och viskar något till henne. Även hon reser sig och lägger armen om hans axlar. Spillrorna av en mobiltelefon ligger kvar på bardisken.

På vägen ut ur baren möter de en ung man med en stor vit blomma i kavajslaget. Han spatserar fram till bardisken, sätter sig i en fåtölj och ber om en öl. Bartendern tittar ner i golvet. Den unge mannen lyfter handen. »Ursäkta, skulle jag ...?«

Bartendern andas tungt. Han höjer blicken och ser in i mannens ögon. »Vi har stängt nu. Fattar du inte att vi har stängt? Det blir inget att dricka!«

Den unge mannen stammar fram en ursäkt. Han lägger händerna på armlänen som för att skjuta kroppen uppåt, men blir kvar fåtöljen. Liksom leviterande reser han sig till slut och går tillbaka mot restaurangen.

På vägen bakom bartendern har tiden stannat. Den kommer aldrig att röra sig framåt igen. Bartendern ser sig om i rummet. Det är bara jag kvar, bara jag. Bartendern ser på mig med glansiga ögon. Det finns ingen tvekan i blicken. Han tar upp drinken som står bakom bardisken – läppjar på den, tar en

klunk, sveper den. Med svettig panna ser han rakt ut i lokalen. I tre orörliga sekunder står han så.

Alldeles stilla.

Därefter: Han mumlar och famlar efter något, greppar tafatt bardiskens kant. Sedan faller han. Glasset glider ur handen, och tusen skärvor ekar genom rummet. Han försvinner bakom bardisken och syns inte mer. Han syns aldrig mer. Bartendern är död.

Långsamt förändras honorärkonsulns ansikte. Det transformeras som ett landskap under morgonsolen, gör henne ljusare, klarare, friare. Hon skakar på huvudet, håret skakar av liv, vibrerar från rot till topp och växer.

Turistmannens bara ben får inte plats mellan fåtöljen och bardisken och har skjutit sandalerna åt sidan.

Bredvid honom sitter turistkvinnan rak i ryggen, så rak att hon knappt har kontakt med fåtöljens ryggstöd. I knäet på hennes blommiga klänning ligger en handväska. »Är det någon ... Är det någon som kanske har läst en spännande bok på sistone?«

Logistikern har munnen full med nötter, och glassmaskinsäljaren dricker av sin öl. Endast honorärkonsuln kan tala, men hon skakar bara lätt på huvudet. Hennes hår rör sig som en svart muleta.

Turistkvinnan är knappast någon tjur och går inte till attack, utan vänder sig till turistmannen. »Du läste väl en väldigt bra spänningsroman häromveckan?«

»Det är väl inget att tala om?«

»Nej, kanske inte det.« Handväskan får några snabba klappar.

Vid ett bord i rummets mitt sitter tre män i kostym. En av dem saknar slips, en annan har ett glest